

תת"ע (פתח תקווה) 5817-06-25 - דוד באזוב נ' מדינת ישראל

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 5817-06-25 מדינת ישראל נ' באזוב

לפני כבוד השופט עידן שניר

המבקש: דוד באזוב
נגד

המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לביטול פסק דין לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 שניתן בהיעדרו של המבקש לאחר שלא התייצב לדין ביום 15.7.25

רקע עובדתי:

1. ביום 24.5.25 נעצר המבקש לביקורת על-ידי שוטר, התברר כי המבקש נהג ברכב ללא רישיון רכב בתוקף אשר פקע ביום 22.6.22, עבירה על סעיף 2 לפקודת התעבורה. המבקש קיבל, במועד ביצוע העבירה, הזמנה לדין וכתב אישום, שבה צוין כי התאריך למשפט נקבע ליום 15.7.25 בשעה 09:00

2. המבקש לא התייצב לדין ונשפט בהיעדרו. בגזר הדין, הושתו על המבקש העונשים הבאים: פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 45 ימים, קנס כספי בסך 2,500 ש"ח, ופסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים, שלא יעבור את העבירות בהן הורשע, או עבירות של התוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה.

טענות הצדדים:

3. ביום 16.9.25 הגיש המבקש בקשה לביטול גזר הדין שניתן בהיעדרו, ובקשה לעיכוב גזר הדין עד למתן החלטה אחרת. לטענת המבקש, הרכב שבו בוצעה העבירה שייך לאימו, ובשל מצב

כלכלי קשה לא שולמה אגרת רישיון הרכב, וכי הוא אינו בשימוש. המבקש טוען כי הוא מתחייב לבצע מבחן רישוי שנתי אם ייקבע דיון בעניינו. המבקש טוען שעברה עליו ועל משפחתו תקופה קשה לנוכח שהותו של אביו בבית האסורים, וכי הוא ואחיו מסייעים בכלכלת הבית.

4. המשיבה התנגדה לבקשה, וטוענת כי המבקש היה מודע למועד הדיון שכן ההזמנה לדיון נמסרה לידיה בעת ביצוע העבירה. על אף זאת, לא פעל המבקש להגיש בקשת דחייה. עוד צוין כי השארת המצב על כנו לא תגרום למבקש עיוות דין.

דין:

5. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי בית-המשפט יבטל את פסק-הדין שניתן בהיעדר אם נוכח שהתקיים אחד מאלה: **(1) הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות; (2) אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.** הכלל הוא משסיים בית-המשפט את מלאכתו והוציא מתחת ידיו פסק-דין, "מעמדו של הנאשם הוא של מי שנשפט והורשע כדין. לכן, כאשר מבקש הוא כי פסק-הדין יבוטל, עליו הנטל לשכנע את בית-המשפט מדוע יינתן לו "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של ההליך אשר הסתיים" (רע"פ 8583/04 **חילף נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (02.11.04)).

6. לא שוכנעתי כי במקרה דנן הייתה סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש למשפטו. המבקש זומן כדין לדיון, ואין מחלוקת כי ההזמנה נמסרה לו במועד ביצוע העבירה כחודשיים לפני מועד הדיון. על אף זאת, לא פעל המבקש להגיש בקשה מבעוד מועד לדחיית הדיון וגם לא טרח להגיש בקשה בימים שחלפו לאחר מכן, אלא רק לאחר שקיבל לידיה את פסק הדין שבו נשפט בהיעדרו.

7. עם כל ההבנה למצבו האישי והכלכלי של המבקש, אין בכך משום הצדקה להיעדר מהדיון. שכחה, בלבול, או עיסוק בעניינים אחרים אינם סיבה מוצדקת לאי-התייצבות כפי שהודגש על-ידי הנשיא שמגר בבר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, לט (3) 279 (1985): "השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות... מי ששכח, יישא בתוצאות שיכחתו ולא הציבור בכלל." (ראו גם: ע"פ 5377/03 **ג'מאל נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (29.06.03); רע"פ 1446/14 **אסדי נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (26.03.2014); רע"פ 3518/15 **מלקמו נ' מדינת ישראל**, פורסם באתר נבו (08.06.15)).

8. באשר לשיהוי, לא מצאתי כי המבקש השתהה בהגשת בקשתו. יחד עם זאת, העדר סיבה

מוצדקת להתייצבות ואי קיומו של עיוות דין, מטרים את הכף לדחיית הבקשה.

9. ואכן באשר לאפשרות לקיומו של עיוות דין, בית-המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם**, פורסם באתר נבו (25.03.18) קבע כי המונח "עיוות דין" בהקשר לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר משמעו הצבעה על: "שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה". המבקש אינו כופר בעובדות המתוארות בכתב האישום אלא מודה בפה מלא כי הרכב שבו נהג לא עבר מבחן רישוי שנתי ולא שולמה בגינו האגרה. המבקש התחייב לגשת למבחן רישוי שנתי אם בית המשפט יקבע דיון בעניינו, אך בכל הכבוד לא ברור כלל מדוע לא עשה כן עד היום ומדוע הדבר מותנה בקיום דיון.

10. באשר לעונש שהושת על המבקש, אני סבור כי מדובר בעונש הולם לעבירה בה הורשע. המבקש אוזח ברישיון נהיגה משנת 2021 בלבד, וכבר צבר לחובתו 7 הרשעות קודמות.

11. באשר לעתירת המבקש לקיום דיון במעמד הצדדים, לא מצאתי סיבה מוצדקת לקיום דיון שכזה וממילא אין חובה לעשות כן אלא במקרים חריגים (עניין **סאלם** הנ"ל בעמ' 800 ואילך לפסק הדין).

12. **לסיכום, במקרה דנן לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש, וגם לא שוכנעתי כי ייגרם לו עיוות דין מהשאר פסק הדין שניתן בהיעדר על כנו. הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדר, נדחית. יחד עם זאת, באשר לרכיב הקנס, בשים לב למצבו הכלכלי הנטען של המבקש, מורה כי הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.12.25 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן.**

ניתנה היום, י"ט תשרי תשפ"ו, 11 אוקטובר 2025,
בהעדר הצדדים.